

saa den virkelig gode Vare. Altinget havde samme Opfattelse og opfordrede Regeringen til at indføre tvungen Vragning. Dette blev ligeledes tilraadet af de ansatte Vragerformænd. I Henhold hertil blev den tvungne Vragning indført fra 1. Januar 1910 ved Lov af 9. Juli 1909.

I Overensstemmelse hermed er ovenstaaende Lovforslag udarbejdet.

I Norge var der tvungen Vragning indtil 1851; man gik derefter bort fra den tvungne Vragning, og der eksisterede overhovedet ingen Vragerinstitution indtil 1901. Ved Lov af 4. Maj 1901 blev der indført frivillig Vragning af Sild. I Skotland blev der allerede i 1756 gjort Forberedelse til en Slags Vragerinstitution; den blev oprettet 1809. I 1876 indgav 10 større Sildesaltere og Eksportører til Regeringen en Forestilling, hvori androges om Ophævelse af „Brandingsystemet“. Dette Andragende fremkaldte Modforestilling fra 4,642 Personer og Korporationer, der ønskede Systemet bibeholdt. Den nedsatte Kommission anbefalede med 14 mod 2 Stemmer at opretholde Brandingsystemet; selv Mindretallet indrømmede, at den store og blomstrende Handel, der var opvokset og udviklet, skyldtes dette System, men da det nu var sket, ansaa de Systemet for overflødig; herved forklæres, at Norge er gaaet bort fra den tvungne Vragning. Hvad Mindretallet navnlig fremhævede mod en Vragning, var, at der ikke synes at være nogen som helst Grund til ikke at lade Handel med Fisk være fuldkommen fri paa samme Maade som Handel med enhver anden Artikel, at Systemet, der ganske vist havde været nyttigt paa Handels tidlige Stadier, nu var ophørt at være nødvendigt eller endog ønskeligt, da vedkommende Handelsgren nu var fuldkommen i Stand til at staa paa egne Fødder under Konkurrencen med Fremmede, at Tilværelsen af et Regeringsstempel hindrer Forbedringer og sløver Foretagssomhed, og at Eksportørerne bliver hindrede i deres Virksomhed.

Som det vil ses, indrømmes det altsaa selv af Modstanderne, at Vragning er nødvendig, i alt Fald i en længere Tid.

Flertallet fremhævede med stor Styrke, at de talrige Andragender, der indkom til Kommissionen, viser, at det store Flertal af dem, der er mest interesserede, er afgjort gunstig stemt for Stemplingsystemet, at der har udviklet sig en stor og blomstrende Trafik under dette System, hvorfor der ingen Anledning fandtes at være til at gaa bort fra Systemet, blot paa Grund

af abstrakte Teorier, at Virkningen af, at der ingen Vragning er, vil blive at skabe et Monopol til Fordel for ældre etablerede Huse, som allerede har sikret sig et Navn, at Stemplingen er en væsentlig Støtte for de smaa handlende, idet disse, naar de er dygtige og samvittighedsfulde, ved Hjælp af Stemplingen kan sælge deres Varer til fremmede Kunder og straks modtage deres Betaling, medens de ellers nødes til at konsignere Varerne, at det har vist sig, at den Konkurrence, som Modstanderne fremhævede, ikke har været i Stand til at hindre Eksporten i at vokse paa Steder, hvor der var Vragning, medens de fremmede Konkurrenters Eksport er aftaget. Paa den anden Side bliver Vragningen til stor Nytte derved, at Eksportører, som ikke er samvittighedsfulde, nødvendigvis maa indstille deres Virksomhed, hvilket selvfølgelig vil være til stor Gavn for de samvittighedsfulde Eksportører — det være sig store eller smaa.

Mod Lovforslaget kunde man maaske yderligere indvende, at da en Mængde Klipfisk ikke føres direkte til Spanien eller Italien, har man ingen Garanti for, at ikke ogsaa Varer, som er klassificerede som 2den Klasse og betalt med den mindre Pris for 2den Klasses Varer, senere udgives for 1ste Klasses og som saadan føres til Italien og Spanien, hvor de saa alligevel vil ødelægge Markedet, da de udgives for at være vraget paa Færøerne.

Hertil maa imidlertid bemærkes, at for det første føres en meget stor Del direkte til Spanien og Italien, og selv om en stor Mængde føres over København og noget over Norge, behøver man ikke at være bange for de ovenfor antydede Ulemper. Bortset fra, at det vilde være Bedrageri, saafremt Mellemlænderne benyttede et færøsk 1ste Klasses Certifikat paa 2den Klasses Varer, behøver man ikke at frygte slige Transaktioner fra Handelsstandens Side, hvad vistnok heller ingen i Virkeligheden gør.

Faren skulde snarere ligge i, 1) at hvad man paa Færøerne anser for 2den Klasses, maaske i København eller Norge kunde anses for 1ste Klasses og derfor faa et der udstedt Certifikat som 1ste Klasses; 2) og at de paa Færøerne udstedte 1ste Klasses Certifikater intet beviser, naar Fisken er omladet, da den meget let kan være bleven fordærvet siden Indladningen. Som Følge heraf kunde man mene, at de spanske og italienske handlende alligevel, trods en god Vragerinstitution paa Færøerne, vilde savne den tilstrækkelige Be-